

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt X.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

militarium familia, illa aetate defecit, ut superesset solus ex genere mamzer. Rogatus comes, ut illi arma sui generis permitteret, ne tanta familia penitus interiret, respondisse fertur: Misericors Deus, Aspriolus non denudum conscendet in arborem. Ea enim erant insignia familiae de Döestenzee: Pertinaciam eorum expertus, non amavit propaginem.

CAPVT X.

Iam dudum Henricus Ferrus, Nicolai frater, multis ubique laboribus exantlatis, ad annum Christi octogesimo primo post mille trecentos finiuit, sepultus in Itzebo: relinquens, ut diximus, filios Gerhardum, Albertum, Henricum. Gerhardus ducatum assequitur Slesuicensem. Albertus in comitatu partis sua remansit. Henricus eligitur episcopus Osnaburgensis: sed propter schisma, quod tum perniciosè serpebat in ecclesia, sine consecratione permansit, diu praesidens temporalibus, donec fratribus defunctis, ad tutelam nepotum, filiorum Gerhardi ducis, in Holsatiam, quod suo loco dicemus, reuerteretur. Thietmarsi populus in perpetuam Holsatis positus palastram, difficulter ab iniurijs temperat, quod se omnibus nobilitate, ut ferunt, & robore, ut putant, anteponunt: nec se patiuntur equari ceteris. Occisos de sua gente magno licitantur: sed quos ipsi ex alijs cedunt, nullo aestimant pretio. Iniuriantes primi veniunt ad querimoniam: difficulter conquiescunt: Nisi duplo maiore damno aduersantibus illato, iram non ponunt. Simultatem tum, ut saepe alias, habuere cum vicinis Holsatis: & passi nescio quid, ut asseruere, vel molestiae, vel damni, turmatim egrediuntur, magnam ex Holsatia praedam ante se agentes. Nunciatur Nicolao comiti, Thietmar-

marfos in terra grassari. Ille, coactis vix triginta
 equitibus, vicinos rusticos iubet exciri: & armis, qua
 poterat, contractis procedit in hostes: Premisit specula-
 tum, qui de numero & ordine referret. Reuersus ille re-
 nunciat tantam esse manum, vt paruo agmine inuadere
 non sit consilium. Cui comes: Misericors, inquit, Deus,
 cur nos terres? mitte conatus in timorem. Sequimini
 me, ad minus videndi sunt, qui nostra diripiunt. Proue-
 ctus, vt in conspectu haberet hostes in loco qui dicitur
 Tiperflo, suos compellat, in eos conuersus: Perpetuum,
 inquit, erit dedecus nomini nostro, si nobis videntibus
 nostra hostes abigant: Hac est puellarum illa chorea,
 quam saepe iactatis: Dei nomine ingrediamur: Non
 erit nostro deinceps dignus consortio, qui se subtraxerit
 ex hoc congressu. Dixit, & hasta infesta concurrat op-
 positis. Idem fecere qui adstiterunt ministeriales. Dis-
 turbato primum globo, rustica manus superuenit, &
 diu paribus est certatum viribus. Inuentus est ex
 Thietmarsis, qui hanc sibi gloriam arrogaret congre-
 diendi ductori comiti: eumq; manu aggressus, nisus est
 equo deturbare. Sed Nicolaus, vbi vidit ferocius instan-
 tem, gladio suo caput demetit, discinditque. Eius exem-
 plum sequuti consortes, illa die magnam illam ma-
 num non solum sustinere, sed etiam repulere. Indè in
 communia placita res decurrit: vbi aqua se manu eua-
 disse Holsati, Thietmarsis verò se superiores gloriarentur.
 Cōuenit vtrinq; vt sublatis differentijs, certis locis Hol-
 saticis Thietmarsis, vt ab antiquo, immunes vectigalibus
 abirent: Caterum iniurias, quas pratenderent, non
 pro suo more mox manu vindicarent: sed legitimis
 accusationibus perferrent ad comitem. Eaque res datis
 inuicem literis placito constitit. Vir erat hic comes

& mansueti animi, & circumspecta prudentia, qui rusticam plebem non contemneret, sed ipse querulantem audiret, si quid in praefectos deferrent: Nihil erat opis alterius interuentu: Ipse qui grauabatur, dominum queritabat, & placidas aures reperit. Inde factum est, vt ad iniurias non tam promptè prosilirent rustica multitudo militares: sed a quo iustoque contenti manebant.

CAPVT XI.

OTto per idem tempus dux Brunswicensis, Henrici Transsylvani de Embica & Grubenhagenensis, qui Exfeldiam, Duderstadt, & pleraque Moguntino archiepiscopo vendidit, per Italiam Karoli Imperatoris tempore, & Wentzlai filij eius copias ductabat: Cum inter Vngaria & Hispania reges, mixtis Gallis, res de regno Neapolitano esset in controuersia, longa inter primores Italia conuersatione & militia usu, ad familiaritatem Iohanna reginae peruenit: & ab illa etiam principatu donatus Tarentino, thalamum, vt nonnulli sunt authores, eius reginae promeruit. Viuebat, praesidebatque tum in Rom. ecclesia Vrbanus VI. qui ex episcopo Barenensi ad summum translatus pontificatum, eò rem sua seueritate perduxit, vt cardinales, quod antè diximus, Galli, innouata electione, Clementem ei emulū obijcerent, in magnum Romanae ecclesiae & totius Christianismi detrimentum. Cum adhuc episcopatum idem ageret, Ottoni Germano Brunswicensi principi per familiaris erat: Inde factum est, vt in summo quoque pontificatu adiretur ab illo, pro quibusdam causis: & iam in collegio cardinalium diu supplicē sibi passus est Vrbanus manere Ottonem, quod dissimulans pontifex aliud ageret. Cardinales autem nobilis viri perseverantiam cernentes,